

YÖN HILJAISUUDESSA.

Korkeana kaarteli taivas yön hiljaisuudessa, ja tuhansia tähtiä tuikki tummalla kannella. Alla lepäsi avara kangas, kuutamon hopeoimana, ja kookkaat palmut loivat mustat varjonsa kimmeltävään maahan,

Siinä loitommalla seisoi pieni maja, puoleksi öljypuiden peitossa. Sen sisällä, avoimen ikkunan ääressä, istui kaksi miestä. Toinen heistä oli näköjänsä lempeä ja rauhaisa, toisen kasvoista kuvastui häilyvä ja levoton kaiho.

Sen sanon sinulle, puhui edellinen taipuisalla ja sointuvalla äänellä, – että jos ei ihminen uudestansa synny, ei hän saata astua Jumalan valtakuntaan... Miksi on uskosi niin heikko? Etkö voi luottaa sanoihini?

– Mestari, mestari toinen välttäen, – selitä minulle, missä Jumalan valtakunta on. Fariseukset opetavat, että se on ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä, kun ihmiset herätetään kuolleista, Opetatko sinä samaa?

– Jos olisit sanojani silloin kuunnellut, kun vastasin fariseuksille, et nyt kysyisi sitä... Ei tule Jumalan valtakunta ulkonaisilla merkeillä. Ei voi sanoa siitä: tai tässä tahi tuossa, sillä Jumalan valtakunta on ihmisessä itsessänsä. Jumalan valtakuntaan astuminen on sama kuin totuuden hengen saaminen ja kaiken viisauden tietäminen.

– Herra puhkesi etsivä opetuslapsi puhumaan, – paljon minä alttiiksi panin saadakseni tietoa totuudesta. Opetä sinä minua; sitä varten olen luoksesi tullut nyt yön rauhassa. Tiedän,

että olet lähetetty opettajaksi, sillä niitä merkkejä, joita sinä teet, ei taida kukaan tehdä, ellei Jumala ole hänen kanssansa.

– Vielä kerran sanon sinulle vastasi toinen lempeästi,
– että jos et käy ulos vanhasta ihmisestäsi ja synny uudestaan, niin et sinä taida Jumalan valtakuntaan astua.

– Mitä tarkoitat, Mestari? Pitääkö minun, joka olen vanha syntyä uudestaan? Mutta enhän minä voi mennä toistamiseen äitini kohtuun ja syntyä?

Mestari istui hetken ääneti ja katseli opetuslastaan moittivalla rakkaudella. Sitten hän sanoi:

– Miksi ymmärrät minua niin, kuin puhuisin ruumiillisia? Olethan kuitenkin mestari Israelissa ja pitäisi sinun tietää, että henki se antaa elämän, eikä puustavi. Mikä lihasta on syntynyt, on liha. Mutta ihminen ei ole lihaa ainoastaan, hän on myös henkeä, ja se on hänen henkensä, jonka tulee syntyä hengestä. Älä siis kummastele noita sanojani, että ihmisen on syntyminen uudestaan. Sillä vaikka ihminen on henki aina lihan syntymästä saakka, niin ei hänessä totuuden henki asu, ennenkuin hän syntyy uudestaan siitä Hengestä, joka ei ole hänen, ei ole sinun eikä minun, vaan kaikkien meidän yhteinen Isämme ja vapaana vaeltaa minne mieli.

– Totta puhut, Herra, vastasi opetuslapsi nöyrästi, – totuuden henki ei asu minussa, sillä minun tietoni ei ole mitään. Vaan kuinka voin sen saada?

– Rukoile, niin se annetaan sinulle. Etkö ole kuullut minun sanoneeni, että sen, joka tahtoo astua Jumalan valtakuntaan, tulee kolkuttaa? Ja totisesti hänelle avataan.

– Mestari, minä vaivaan sinua kysymyksilläni, mutta ymmärrykseni on heikko...

Näitä sanoessaan sai onneton etsijä lempeäkasvoiselta mieheltä osakseen katseen, niin täynnä ymmärrystä ja rakkautta, että sen tunsu kuin soittona sydämessään, ja hän oli valmis lankeamaan polvillensa suudellakseen toisen viitan lievetä.

– Itse olet sinä vaivattu, Nikodemus, puhui mestari, – sinä joka vielä olet epäilyksien raadeltavana, en minä, jolla on rauha, kysy vain; sitä varten olen maailmaan tullut, että totuuden tunnustaisin.

– Silloin kysyi opetuslapsi rohkaistuneena:

– Sinä sanoit, että astuakseni Jumalan valtakuntaan minun tulee rukoilla ja kolkuttaa. Herra, ketä minä rukoilen ja mihin minä kolkutan?

– Omassa itsessäsi on Jumalan valtakunta, oman sydämesi ovella tulee sinun kolkuttaa, kaikesta sielustasi tulee sinun kolkuttaa. Kaikesta sielustasi tulee sinun pyytää henkeä, mitään maallista älä ajattele...

Älä huolehdi ruuasta ja juomasta ja vaatteista, niin kuin se, joka ei mitään ole kuullut totuuden iloisesta sanomasta. Kuitenkin sanon sinulle: tee työtä, ja sinä olet saapa sen, minkä tarvitset, sillä työmies on palkkansa ansainnut. Mutta älä huolehdi, älä salli mallisten asiain mieltäsi anastaa, vaan käännä tahtosi taivaaseen. Kuin lapsi tulee sinun olla täynnä uskoa ja toivoa ja luottamusta...

Nikodemus huokasi syvään.

– Lujenna uskoani, pyysi hän.

– Uskoasi? vastasi toinen – pyydäkö sinua uskomaan jotakin, jota et itse tiedä? Totisesti sanon sinulle: jos et voi uskoa minuun, kun puhun asioista, joita itse olet kokenut, kuinka voit sinä silloin minua uskoa, jos puhuisin sinulle taivaallisia? Eihän ihmisestä mikään muu saata Jumalan valtakuntaan astua kuin se,

mitä hänessä jo ennestään on taivaallista alkuperää. Vai eikö siis tiedä oppinut rabbini, mitä sinussa on ylhäältä päin? Niin sanon minä sen sinulle nyt. Se on valo sinussa, joka on tullut taivaasta, valo, joka valaisee ruumiisi pimeyttä ja sanoo sinulle, mikä on oikeaa ja totta, se samainen valo, joka asuu kaikissa ihmisissä, vaikka ihmiset pakenevat sitä ja vihaava sitä, koska se heille sanoo, että heidän tekonsa ovat pahat; sillä he rakastavat enemmän lihan pimeyttä ja seuraavat mieluummin lihan tahtoa. Mutta minä sanon sinulle, että se, joka kääntyy takaisin pahalta tieltä ja uskoo siihen valoon, jota hänen sisässängsä on, hän totisesti ei enää tule valon tuomion alaiseksi, vaan hän saa iankaikkisen elämän totuuden tiedossa.

Nikodemus oli kuunnellut kasvavalla mielenkiinnolla. Hänen katseena selkeni selkenemistään, ja kun mestari lopetti, huudahti hän ihastuksissaan:

– Nyt minä käsitän: se ei ole sinuun eikä vaikeatajuisiin asioihin, kun minun tulee pakottaa itseäni uskomaan, vaan se on omaan valooni, omaan järkeeni.

– Sinä sen sanoit, vastasi mestari hymyillen.

– Voi minua sokeata, jatkoi toinen mieltävänä, – nyt minä tiedän, kuka on Jumalan poika...

Silloin korotti mestari taas äänensä ja lausui:

– Niin rakasti jumala maailmaa, että hän antoi ainoan poikansa, että jokainen, joka uskoo, ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän Valo on Jumalan ainoa poika. Ihmiset vaeltavat pimeydessä eivätkä tunteneet muuta tahtoa kuin lihan. Silloin lähetti Jumala valon maailmaan sitä valaisemaan, ja nyt on vallalla taistelu pimeyden ja valon välillä. Maailma vielä himoitsee lihan jälkeen, mutta valo siinä loistaa ja tuomitsee lihan töitä. Kuitenkaan Jumalan poika ei ole tullut

tuomitsemaan, vaan vapahtamaan maailmaa. Se joka uskoo valoon ja luopuu lihan tahdosta, hän tulee valoon ja on loistava ihmisten edessä. Sillä hän on syntynyt Jumalasta.

Tämän sanottuaan mestari nousi, korkeana ja arvokkaana.

– Nyt tiedät, Nikodemus, hän ystävällisesti sanoi, – että ihmisen täytyy syntyä uudestaan astuakseen Jumalan valtakuntaan ja tehdäkseen niitä töitä, joita minä teen...

– Niin herra Jeesus, vastasi Nikodemus, katsellen kiitollisena mestariinsa, – hänen täytyy asua ulos omasta tahdostaan ja alistaa sen totuuden alle. Hänen täytyy tehdä ainoasataan sitä, mitä Jumalan ääni hänen sisässään käsksee.

Jeesus sanoi jäähyväisiksi:

– Totisesti uskosi sinut pelastaa. Sillä valo on voittava pimeyden.

Kun Nikodemus astui ulos kankaalle, oli tähtien tuike sammumaisillaan. Hän seisahtui ja katseli kohti itää. Heikko sarastus taivaan rannalla ennusti päivän tulos.

– Sillä valo on voittava pimeyden, hän mietteliäänä lausui. – Ole huoleti sinä levoton sydämeni. Se mies on todella Jumalasta. Ei ole hänen oppinsa hänen, vaan totuuden.

Pekka Ervast.

(Joh.ev. III, 1–21)

Pekka Ervast.

Rauhan Juhlalle 1902, sivut 3–5.